

ГЕОРГИ КОНОВСКИ НОЩ В УЧАСТЪКА

chitanka.info

— Не, не... Недейте му казва, че съм звъняла... Недейте...

Тя отпусна бавно телефона, а тежестта на апарата свали омаломощялата ѝ ръка до пода. Главата ѝ се снизи постепенно и бузата ѝ опря в килима...

Пребита, с кървавите петна по лицето, с полузатвореното ляво око, малко напомняше на русото синеоко момиче, което се усмихваше от сватбената снимка на стената. Нямаше да я познае дори слабичкият, с полуразвята дълга коса младеж, гледащ я едновременно с почуда и неверие, че най-после тя официално е негова съпруга...

Телефонът рязко иззвъня. Тя вдигна апарата, натисна копчето:

— Ти си мръсник! Ще му кажа... На всички ще кажа... А те смятах за приятел...

От другата страна някой рязко и неприятно се изсмя...

— И знаеш ли кого извиках — каза тя гневно, надигайки се с последни сили. — Не, не позна... Ще дойде...

От другата страна се чу рязко щракане...

Тя се отправи към банята. Не можеше да се появи такава пред човека...

Ех, защо стана така... Не трябваше да се скарват със Симо... Първа любов, първи мъж, първи брак... Но бяха млади, много млади. И тя реши, че вече всичко в живота е нейно...

А той тръшна вратата...

С Марин ѝ беше добре. Не оная голяма любов, без пламъци и страсти — но добре...

А сега...

Външната врата се отвори. Кой беше? Та ключове имаха само тя, Марин и...

На прага се появи сянка...

В края на работния ден винаги съм нащрек. И най-често има защо. Според закона за всемирната гадост, точно тогава се случва нещо. Почти никога не добро. Поне да беше нещо нормално...

Та и днес. Оглеждам документите по бюрото. Нищо особено — две кражби, които можеше да почакаат до утре. Още повече че Кайо Попа вече сме прибрали долу в ареста и той със сигурност обмисля как да пропее, какво по-малко да каже. Може да почака до утре — тъкмо ще е втасал. Макар че за опитен крадец като Кайо... Но пък на тая опитност разчитам — знаеше си уроците, разбираше ситуацията, сега трябваше да обмисли докъде да признава...

Поглеждам към екрана на компютъра. Всичко е затворено, електронната поща е празна, изпратих преди малко отчета за месеца до шефа. Можеше да му го занеса принтиран — ей я вратата му, зад ъгъла на коридора е, но... Нека се потормози малко с компютъра... Дребно отмъщение заради факта че е началник...

И реваншът му идва почти мигновено...

Звън...

Натискам бутончето с надеждата, че ще ме пита къде да намери пресни омари за вечеря с Анджелина Джоли...

— Ела! Спешно...

Барем да беше попитал дали съм още в управлението...

Но няма смисъл — изключвам телефона, оглеждам се, затварям вратата. До утре заран...

Пожелание, което само не вярва на себе си...

Чунким не знам какво следва...

Познавам, разбира се...

— Спешно! — посреща ме той още от прага...

Ама, разбира се... То кое и кога не е било спешно... Да можеше да ни дадат една машина на времето, та да се появяваме на местопроизшествията преди бандитите...

Че съм се размечтал...

То екрана на компютъра съм си донесъл от дома, синът ми даде пишещата си машина, че не я ползва от двадесет години, дъщерята веднъж, минавайки от тук, ми остави завесата, която била ушила за кухнята си, та имам свястно перде на прозореца, аз за машина на времето съм се закахърлил...

— Не гледай така, ами действай...

Скромно и послушно отговарям:

— Слушам, шефе! Но ако ми кажеш и какво да правя...

Той се плясва по челото:

— Боже, ама и аз...

— Знам — съчувствам му. Отдавна се забелязва...

Шефът ми отправя зверски поглед...

— Абе, ще те видя аз като станеш на моите години...

Които са цели петдесет и пет — миналия месец черпи...

— Слушай сега... Отиваш в Трети участък...

Подмолно в душата ми се надига стон. Трети участък... Марков, центъра на града, новобогаташите и гъзарчетата, баровете, проститутките, наркотиците...

— Задържали са Гергов...

Хвърлям учуден поглед...

— Гергов, бе... Учителят... Дето по телевизията...

Сега и аз кимам. Градът не е голям, познаваме се. Особено познатите хора — кмета, Шалаврата — просяка, госпожа Теодора от кафенето до общината, братята Кръстеви, Красьо Розовичкия, покойния Перлов... И, разбира се, Гергов. Вече пенсионер, изучил маса народ, постоянно влизащ в конфликт с началници и родители, обичан от децата /някои вече на петдесет години/, чест гост не само в местната телевизия...

Не ми е преподавал, но знаех доста за него. Достатъчно, за да го поздравявам при среща...

Поглеждам учудено шефа...

— За убийство...

Ха сега де... Ако Гергов... То какво остава...

— Върви, върви... Там ще разбереш, на място. Имаш всички правомощия... И вземи някои наши хора...

Това е добре. Щото в този Трети... Като почнеш от Марков... Абе, предпочитам с тях да не работя. За извънработни срещи и дума да не става...

— Здравчев, Каменов... Василев мисля, че е още тук...

Смръцвам се. Тоя... Бяхме в курорта при петорното убийство. Не направи никакви гафове, но не мога да изрева от кеф, че ми го препоръчва. Все пак, кимам. От Управлението е — по дружко си е...

— Шефе, нещо поне кажи...

— Какво точно искаш? Какво? — въздъхва той и се мъчи да бъде точен и безпристрастен. — Извикал полицията заради убийство. Млада жена, бивша негова ученичка. Ония веднага се обадиха тук и го

задържали... Остави другото, но го сложили долу, в ареста... Та се накарах на Марков, извели го, сега те чака някъде в участъка...

— А за убийството?

— Не знам... Нищичко не знам... И на теб нищо няма да кажа. Искам да си непредубеден... После ще чакам ти да кажеш...

Ясноооо...

— Тоест — отиде ми тая нощ...

Шефът ме поглежда с надежда...

— Ако и сега се справиш за една нощ...

19,00 — 20,30 ЧАСА

Полицаят на входа внимателно разглежда картата. Познава ме добре — помня го от акцията в клуба. Изглежда, обаче, има специална задача — да покаже на дошлия, че е гост тук. При това нежелан...

Зад голямото стъкло отляво виждам как новият дежурен приема задачата си. Познат ми изглежда... Ами да — Карацончев. Беше с нас в курорта. Имам добри впечатления за него — сериозен, отговорен, интелигентен човек. Даже се чудех защо не е изпратен на курсове — да държиш подобен човек като редови полицаи си е разхищение на кадрите. Но — тук е участъкът на Марков. А Марков има свои правила. Първата точка от които е — умните не се толерират...

Щраквам шумно обложката, прибирам картата и тихо казвам: „Мирно!“ ...

Изпъва се автоматично...

— Къде е Марков?

Нейде в полутъмната част на неголямата входна заличка се чува провлаченият му глас:

— Тук съм, тук...

И се показва самият той. Слаб, среден на ръст, с леко високомерно и гнусливо изражение. Поглеждам бавно — с еднакви чинове сме, а и съм изпратен от началството:

— Марков, не ви ли предупредиха за идването ни?

Засечка... Няма как да излъже, не му се и ще да демонстрира пред подчинените си елементарна култура...

— Виж сега...

— Колега, на „ти“ разговарям само с приятели и близки. Нека спазваме правилата, а?

Марков е лошо ударен — пред подчинените, които ще има какво да обсъждат. Неетично, ще кажете... Тук етиката няма думата. Имам задача, чака ме трудна работа, нямам време да създавам властнически илюзии и да галя егото на подобен тип...

— Заповядайте, колега — натъртва той и отваря вътрешната врата...

Мълчаливо го следваме. Ние — аз, Здравчев, Василев. Каменов е успял да излезе след работа от Управлението, но се свързахме с него и скоро ще се присъедини...

Пред кабинета на Марков на третия етаж — с номерче 33, спираме. Махвам с ръка на двамата колеги да останат, влизам...

Марков уверено се отправя към бюрото си. А аз небрежно сядам на малкото диванче до стената, подминавайки специално сложения за посетители стол...

— Е? — питам тихо, с тон на ревизор. — Какво всъщност е станало?

— В банята на апартамента си е намерена пребитата и застреляна Мина Димчева. Млада жена — на 30 години, омъжена, без деца. Работи в „Импекс трейдинг Салоники“, българо-гръцка фирма, мъжът ѝ е шофьор на такси, търсим го... — усещам нежеланието на Марков да докладва, но нямам време да приглаждам настроението му...

— Защо е бил задържан Гергов?

— Когато полицаите отиват, той е бил във входа на кооперацията. Казал, че бил извикан от убитата, но те не са сигурни дали е влизал или излизал... Качили се всички горе и заварили кървавата картина. Входната врата била отворена, банята е насреща — веднага разбрали, че е убийство...

— Но кой е извикал полиция?

Марков изведнъж се сепва. Нещо май, все пак, го разтревожава:

— Ние получихме сигнала от 112. На тях се е обадил мъж и казал, че на този адрес стават лоши неща. После затворил, но накрая добавил: „Май е убийство“...

— Телефона засекли ли са?

— От джиесем, с предплатена карта...

— Непознат ви вика, вие отивате и задържате първия попаднал?

— Освен това...

— Да?

— Изпратих веднага хора да обискират дома му...

— Със съдебна заповед?

Марков за пръв път се смущава:

— Не... просто го попитах пред свидетели има ли нещо против. Той се съгласи веднага. А нашите хора са намерили в антрето пистолет, с който скоро е било стреляно. Направо цевта вони...

— Поемни лица?

Марков се смущава още повече...

— Нямахме време... Но има рапорт...

Мълчаливо кимам... Бързал, за да докладва как е разкрил престъплението. И сега има пистолет, който трудно ще бъде приет за доказателство... Подобни грешки не би допуснал дори курсант. Или по-скоро — не би трябвало да допусне...

Представям си реакцията на шефа при доклада ми. Направо няма да повярва. Та това са азбучни правила...

Които не пасват на елементарщините, въртящи се в главата на Марков...

— Пистолетът какъв е?

— ТТ...

— ТТ ли? — почти зяпвам. — ТТ?

— Да, и ние се учудихме. Отдавна не са в употреба, дори на черния пазар не се търсят. Евтини са, но са тежки, неудобни, засичат...

— Ха...

— За чудене си е. Професионален убиец не би тръгнал с такъв. Но е възможно Гергов да го е държал за всеки случай...

— И какъв е случаят? — питам иронично. — Отишъл да обере апартамента на шофьор на такси и дребна служителка?

— Не зная — рязко се дърпа той. — Заподозреният да отговаря...

— Отпечатъци? — питам с надежда...

— Огледаха го нашите, сега е в централната лаборатория. Но няма видими...

— После?

— Ами после се обадиха от Управлението, пуснах Гергов от ареста, сега чака в един свободен кабинет — тук, на тоя етаж. Тридесет и седми...

— Добре, ще говоря с него...

— Няма ли да има разпит?

Поглеждам го. После местя поглед през прозореца, тъй като съм готов да кажа много истини, неподходящи за слушане. Та дори от подобен фанфарон...

— Колега, гражданинът Гергов е задържан без законово основание. Улики няма, доказателства няма, свидетели няма... Има намерено оръжие, което е напълно възможно да е подхвърлено... Впрочем, вашите хора направили ли са оглед на вратата и антрето в апартамента му?

Марков отново леко се смущава. Ставам и отивам до вратата.

— Здравчев, обади се в лабораторията. Нека пратят човек с теб в дома на Гергов. Вземете поемни лица, по пътя ще ти продиктувам номера на заповедта за обиск...

Обръщам се към Марков:

— Може ли? — а той вече се надига от бюрото. Нямам време да чакам кой кабинет ще определи за нас, затова хващам телефона. Разговор с шефа, после той затваря и след няколко минути ми диктува номера на заповедта за обиск...

Ставам и поглеждам Марков:

— Колега, къде да се настаним?

Той ни повежда по коридора и ни посочва вратата с номер 36. След което ми подава папката с документите, събрани досега. Пътем споменава колко зает бил тая вечер, каква важна среща имал с двама депутати, как не му се искало да закъснява, защото кметът и областният управител само него чакали за важно съвещание...

Изтъркан номер, разбира се. Но добър повод да се измъкне от ситуацията. А и ние да се отървем от него...

Пък и Илия Марков е известен като „лоцманчето“. Назован от неизвестен полицай на ония рибки, дето се въртят гордо пред муцуните на акулите, чистят им зъбите, крият се около покровителя си... А Марков много обича да се хвали и да споменава „случайно“ имена, да цитира — според него — умни изказвания, да показва снимки с властимащите... Което лично мен ме дразни с откровената парвенющина, та гледам да избягвам компанията му.

Затова съгласно навеждам глава, когато с възможно най-кралска учтивост ми кима за довиждане — а може би се надява за сбогом, и тръгва към стълбището...

Поглеждам Василев:

— Виж сега, наясно си, че тая нощ спане няма да има. Обади се, комуто трябва, а после иди при дежурния. Там трябва да е цялата информация за убитата. Ще ме намериш в 36 стая...

Грабвам телефона си. Звъня във фирмата, с чиято предплатена карта е направено обаждането до полицията. Диктувам номера и следва обещание, че ще ми се обадят бързо — не е трудна проверката...

20,30 — 21,30 ЧАСА

През това време е пристигнал и Каменов. Тъкмо навреме. Изпращам го в апартамента на убитата. Там трябва да е празно — трупът е закаран за аутопсия, вратата е запечатана, отпред са се сетили да оставят полицаи...

Но всеки момент трябва да се прибере Димчев — ако не е вече там. Не искам да слуша тоя или оня, затова Каменов има задачата да го докара веднага...

Василев вече се качва по стълбите. И носи голяма папка. Кога успяха?

Оказва се, че в нея доста банални неща — протоколи от огледа, сведения за мъртвата, за мъжа ѝ, за фирмата...

Заинтригуван съм от справката за първия ѝ мъж. Симеон Стефанов, две години по-голям. Развели са се година след сключването на брака. Изглежда е бил голям скандалът, та човекът се е вдигнал и — чак в Дания...

Дания... Какво може да прави един нашенец там? Но справката показва — работел сериозно, най-напред в строителството, после се хванал на риболовен кораб. И миналата година си купил шхуна, с която извършвал романтични пътувания до Бретан и Скандинавския полуостров...

Разтропан човек...

Но лошото е, че — според справката — преди три дни е заминал със самолет за Франция. Казал, че отива на почивка. От яхтата — на море? Сега никой не знае къде е. Не могат да го открият и нашите дипломати — за да му съобщят трагичната вест...

Накъде ли е...

Все пак, в Марков има нещо сериозно професионално. Успял е да намери в дома на убитата албума ѝ. Той е полупразен — много

снимки са откъснати, други са изрязани. Зная чии са били. Въпросът е — кой и защо е изчиствал от живота ѝ бившия съпруг...

Диплома за средно образование, диплома за висше... Охо, икономика... То у нас така стана — по куче да хвърлиш, я икономист, я правист ще улучиш. А най-често — моделка с тия две специалности...

Но явно младата жена си е разбирала от работата. Иначе нямаше да я държат в реномираната фирма. Гърците са такива — обичат да хвалят, да се мазнят, да възпяват. Докато те изстискат като лимон. Само че Димчева, бивша Стефанова, не е била богата — така че явно не са я държали за красивите ѝ очи. Което — ако съдим по снимките, е доста преувеличено. Симпатична — с известно прикриване на истината... Да... Но красива... Е, дори жените не лъжат чак толкова...

Звънва телефонът. Здравчев...

— Експертът пропълзя целия апартамент. Няма особени отпечатъци. Пълно е само с едни — предполагам, че са на Гергов. Просто няма материал за сравнение...

— Ще осигуря — казвам му...

— Но — нещо интересно. Вратата е отваряна с различен ключ. Вижда се — и отвън, и отвътре има драскотини. Нагласяван е шперц. То — не, че ключалката е нещо специално, обаче не е и банална. Е, отворил я е — но със следите...

— Тоест — може да кажем, че има някой, комуто е нужно да дискредитира Гергов, да не кажа — да го вкара в затвора?

— Или просто е намерена удобна жертва за отклоняване на вниманието...

— Даааа... — казвам замислено...

И се обръщам към Василев:

— Иди на адреса. Започни от апартамента на същия етаж, обиколи всички. Разпитвай, записвай — знаеш си работата...

Той кима и тръгва.

— И записвай! — казвам пак. Сигурен съм, че ще бъде стриктен, но... Няма фантазия, няма талант да вижда по-далече от пред себе си...

След което отварям папката. Така — рапорт, отчет за огледа на местопроизшествието, пачка снимки...

А в този момент телефонът на бюрото се разтриса от хрипков звън. Дежурният... Някакъв човек бил видял Гергов да излиза от

апартамента на Димчеви...

— Доведете го горе, в 36 кабинет — казвам...

Тишината е кратка. Звъни телефонът. От фирмата. Както и предполагах — има име, има ЕГН. Които след кратка проверка се оказват фалшиви. Обещават ми, че след малко ще открият кой от техните служители е продал картата и записал фалшивите данни...

21,30 — 23,00 ЧАСА

Един полицай довежда свидетеля. Който от вратата започва да ми обяснява:

— Ами аз се прибирах у дома и...

— В тоя вход ли живеете? — прекъсвам го. Необичайно за мен. Обичам да слушам, изслушвам до край, дори изчаквам. А сега...

Да си призная — тоя човек не ми харесва. Ама хич...

Не съм голям психолог, но в него усещам смесица от самоувереност и опит за артистично изиграване на смущение. Доста нелеп, съчетан с изправената фигура, вдигнатата глава, леко презрителния поглед. Имам усещането, че това е типичен представител на новото време — винаги неоценен, винаги жертва на обстоятелствата, винаги с някакъв враг, който му пречи да заеме важното си място в света...

В центъра на света...

Признавам си — нямам право, а и не е полезно да си създавам предубеждение. Обаче...

— Не, не... Аз живея в съседния вход. Тук е апартаментът на приятеля ми Марин, та понякога след работа му се обаждам. Но, като се качих на етаж, гледам — полицай. Попитах какво е станало, а той ми каза да дойда тук...

— Не се запознахме. Казвате се...

— Благодар Митков...

— Благодар... Не е често срещано име...

— Да... Той дядо ми искал да ме кръстят така, чакали ме пет години...

— И какво сте видели? — отпускам се назад, внимателно оглеждайки го.

— Ами... Някъде преди пет часа минах покрай кооперацията. Ходих до магазина на ъгъла, и него зареждам. Аз съм снабдител в

„Топъл хляб“, сигурно знаете фирмата ни...

Кима безразлично.

— Та от кабината видях как на площадката Мина посрещна Гергов и влязоха във входа...

— Познавате ги?

— Ами тя учеше в нашия клас, после се омъжи за Марин. И на сватбата бях. А Гергов ми преподаваше преди петнадесет години...

Тъй... Свидетел... Показанията му не са директно доказателство, но косвено говорят много. Значи — Гергов е бил половин час преди откриването на убийството в апартамента на Димчеви? Или поне така твърди свидетелят...

— Вие сте съвестен гражданин — казвам. — Ще ви помоля да отидете във фоайето и да запишете каквото знаете — подавам му бяла хартия от купа върху бюрото...

Той разцъфва:

— Аз... Винаги... Може да разчитате на мен... — взема хартията, поема подадената му химикалка и в тоя момент го питам:

— А какъв ви беше успехът при Гергов?

Спира внезапно, обръща се:

— Ами... Отдавна беше, не помня... Май четири имах...

— Добра оценка... Някой я смятат за ниска, но е добра — по средата, не е удовлетворителна, камо ли слаба...

Той кима и излиза. Във фоайенцето на етажa има масичка, има три стари фотьойла — удобно е за писане...

А аз звънкам на шефа. Хора! Необходими са ми хора... Да, мога да взема някой от трети участък, обаче... Нещо не вярвам на възможностите им. В края на краищата, всеки началник гледа да назначава по-некадърни и глупави от себе си. За да няма конкуренция. И, когато някой от тях го замени — то и той продължава традицията. Назначава по-некадърни от себе си...

Поради което...

Разбирате ме...

И шефът ме разбира — без много думи.

— След половин час най-много ще ти пратя още четирима... Или май са ти много?

Как ще са много? Тепърва започва голямото обикаляне по съседи и роднини, по квартални клюкарки, по съученици...

Да, по съученици и учители. Нещо ми подсказва, че там нейде се крият корените... Или поне почвата е основата на убийството.

Изобщо не си въобразявам, че е следствие от случайна кражба...

Усещам — подготвено, добре замислено убийство...

А на вратата се чука. Ставам и отварям. Да се раздвижа малко...

Двама полицаи държат полуувиснал на ръцете им млад мъж. Слабичък, с дълга под ушите разбъркана коса... Пиян... Много пиян...

— Кой? — питам, макар да се досещам...

— Марин Димчев. Обадиха ни се от „Куцото врабче“. Пиел от много време, вече бил паднал под масата. Вашият човек каза...

— Кой моят човек?

— Този, високият...

Здравчев се е върнал. Добре, добре...

— Сложете го на дивана — соча към изтърбушената мебел. — И вижте къде е колегата...

— Идваме — чувам глас откъм полутъмния коридор. Като мускетари — в една редица.

Поглеждам към остъкленото фоайе. Митков е спрял да пише и гледа насам. Със сигурност е познал приятеля си. Но пак навежда глава и нищо не казва...

Влизаме в кабинета. Здравчев заема любимото си място на перваза, Каменов се изправя до дивана. За всеки случай, макар че Димчев почти спи, забивайки глава в гърдите си...

Поглеждам го, поглеждам Здравчев. Той ме разбира — скача от перваза, взема гарафата със застояла вода от бюрото и я излива върху главата на пияния. После я подава на Каменов — за прясна, а сам разтърсва човечеца, който се мъчи да осъзнае къде е и какво става...

Процедурата се повтаря, диванът е мокър, за Димчев да не говорим, но очите му започват да придобиват смислен оттенък...

Е, далеч е от погледа на атомен физик пред синхрофазотрон, но явно почва мъчително да подрежда реалността в главата си...

— Димчев, в полицията сте. Тази вечер сте се напил, както никога. Защо?

— Мина...

— Коя е Мина?

— Тя... Единствената...

— Конкретно, ако обичате...

Той вперва поглед в мен и го задържа поне три секунди. Голямо постижение, като се има предвид състоянието му...

— Господине, щом съм тук — значи знаете. Тя е мъртва...

— Кой я уби?

Димчев вперва пак поглед в мен...

— Ако знаех...

Натам е ясно. Ако знаеше кой е убиецът — щяхме да имаме два трупа. Нещо истерично проблясва в очите му. Хм... Чак пък такъв артист да е... Но е третият заподозрян за престъплението...

Така е — докато сведа бройката до един...

Сядам пак зад бюрото.

— Хайде да караме поред... Разкажете как мина днешният ден...

И Димчев разказва. Нормален ден за среднестатистически гражданин над 30-те, женен, с някаква работа. Такава — за изкарване на прехраната. Не любима, не и съвсем мразена. В случая — таксиметров шофьор. Принудително, разбира се — че кой мечтае да е обслужващ персонал?

Но Марин имал само една мечта — за Мина. Завършил училище, кандидатствал — даже не му се припомня какво, напуснал... А после тя останала сама, той я срещнал случайно и на втората среща решили да се оженят. Живели спокойно, без силни страсти и латиноамерикански изживявания...

А тая сутрин станал в шест часа, защото след седем имало най-много мющерии. Направил няколко курса, по обяд не успял да се прибере — хапнал сандвич от някаква лавка, после решил да вечеря с топла храна, тъй като след шест има пак търсене на услугите...

И малко преди шест паркирал пред блока, качил се горе...

Картината, която заварил, трудно описва. Потресът е голям, виждам как долната му устна трепери, ръцете инстинктивно свиват юмруци, а сълзите текат необезпокоявани...

Не, не е видял Гергов, нито дошлите малко след това полицаи. И Митков не е видял...

Излязъл и отишъл в „Куцото врабче“. Поръчал си ракия. Обикновена гроздова. И пил... Само една мисъл се въртяла в главата му — пак изгубил Мина. Този път — завинаги...

Подозрения?

Не! Не може да си представи човек, който да посегне на Мина...

Какво мисли за Гергов?

Поглежда ме неразбиращо. Уважава го... На времето се дразнел от покровителствено-надменното му отношение, както смятал, после поотраснал, усетил някои неща. И го уважава. Понякога се виждали, дори два-три пъти пили кафе — не било трудно човек да го намери, Гергов имал любимо кафене и, откакто преди три години се пенсионираше, всеки минавач можело да го види там...

— Добре — ставам от стола, — Каменов, заведи го в някой свободен кабинет. Нека запише какво си спомня, а ти побеседвай още. За маршрутите днес по-обстойно, за училищните години...

Каменов кима разбиращо и отваря вратата. А отпред чакат четирима цивилни...

Подкреплението...

23,00 — 24,00 ЧАСА

Познаваме се, разбира се. Тримата — не само от Управлението. Често съм искал да работят с мен по някои разследвания, което означава, че са професионалисти. Да ми ги изпрати шефът сега — явно разбира колко съм на зор... А четвъртият е почти младеж. Колев. Пратиха ни го преди месец. Още е зелен, но се стареа. Добре — и такива трябва. Бъдещето е пред него...

— Радвам се да ви видя — посрещам ги.

Те уставно се представят, което е знак — не са чак толкова радостни. Абе, да те извикат спешно в късна доба, да те откъснат от семейната трапеза или от дивана пред телевизора, а някои са извадени направо от леглото, където не са били сами...

Не е рядкост, но свикването не означава харесване...

Посочвам им столовете, единият отива при Здравчев. Набързо очертавам ситуацията:

— Убита млада жена. Няма улики за мъжа ѝ, но е под подозрение, естествено. Има задържан — пенсиониран учител. Има свидетел, забелязал го малко преди предполагаемото време на убийството да влиза в сградата...

Маринов — с двайсинагодишен стаж в полицията, видял какво ли не, изхъмква. Разбирам го — и аз съм скептик, да не каже повече, по адрес на възможния убиец Гергов...

— Така — казвам и се изправям. Петимата също стават. — Здравчев, ти ще доведеш Гергов — за разговор. Колев и Манчев заминават при Василев. Искам да се срещнете с всички, абсолютно с всички, живущи във входа. Маринов ще огледа показанията на свидетеля — видели сте го във фойето. Ангелов отива при доктора и ми донася данните от аутопсията...

Сега пък Ангелов изхъмква. И той не е скорошен кадър, познава доктора...

— Ще му се обадя, не се безпокой. Ще те посрещне добре...

— Да, бе... — остава си скептик...

— Действайте!

Излизат, а аз грабвам телефона. Зная си, че докторът няма да запее весели песни при гласа ми, ама...

— Пак ли...

Не звучи въпросително, а направо заканително.

— Извинявай, но ме пришпориха насам, не можах да те видя...

— Притрябвал си ми... Знаеш — има технологични срокове, има правила. Утре най-рано...

— Докторе...

Въздишката му е едновременно покъртителна и зловеща.

— Прати някого — на място ще обяснявам. И да не е някой младок, че пак да се чудя жертвата ли да разрязвам или него да свестявам...

— Ще пратя — казвам, като се моля Ангелов да се забави още малко. Остава само да се появи прекалено рано и докторът да се досети, че съм се обадил след изпращането му. В тия неща той е дори прекалено самолюбив — готов е да не спи и да работи, но иска да бъде зачитан като важен фактор в разследването. Какъвто е, разбира се...

На вратата се чука. Зная, че е Здравчев, но извиквам:

— Влез!

И наистина е той. Придържа вратата и пуска напред невисок, напълнял от годините, белонос и белобрад човек в летен шлифер. Гергов...

— Заповядайте, седнете — посочвам стола пред бюрото...

Той сваля шлифера, мята го на старомодната дървена закачалка, стегнато се изправя върху твърдата седалка. Следва не много приятна част:

— Господин Гергов, да се запознаем... Трябва да ви се извиня за прибързаността на колегите. Разбирате, надявам се — бързана, изненада, припряност...

Той кима сдържано.

— Радвам се, че, все пак, бързо са се ориентирали. И ви благодаря, задето ни изчакахте толкова време. Но — сам разбирате: напрежение. Наложил се да проверим доста неща, да разговаряме с някои свидетели, със съпруга на убитата...

— Марин как е? — прекъсва ме той и се привежда напред.

— В момента дава показания. И се пооправя от стреса...

— Това няма да стане за час или два — скептично отронва Гергов.

— Със сигурност. — И аз имам опит, много опит — особено в тая област. Зная колко време минава, докато човек успее да се възвърне в релсите на живота. И още повече случаи зная, когато времето си минава, всичко уж се е възстановило, а после изведнъж...

— Добро момче е той — Гергов говори за Димчев като че онзи е още кльощавия пъпчив пубер. — Малко фанфарон си падаше, искаше му се да е оригинален навред, трудно разбра, че поколенията преди него са открили почти всичко. И тая любов...

Сега аз се привеждам:

— Любовта?

— Е, бил сте ученик, нали? Първи трепети, силни страсти, желание никой да не види какво изпитваш. И в същото време си толкова прозрачен... Още в осми клас щеше да остане кривоглед — очите му не се отделяха от Мина. Тя беше типично момиченце в ерата на горещия пубертет. Слаба, та разпадаща се, постоянно засмяна — без да знае защо, разсеяна, търсеца любов...

— Любовчийка?

— Не, не... Някои момичета в тоя период се втурват по батковците, други търсят просто любов и внимание. Като котета — търсят в чии крака да се заплетат, да отъркат гръб, да измячат. Така беше и с Мина...

Слушам внимателно, Здравчев и той е наострил слух.

— Тогава видя Симеон. Личеше си, че ще стане мъжкар — дори гласът му беше грубоват. Пряк, леко разпилян, с доста несериозно отношение към учението. Но пък прочетеше ли изучаваната книга —

създаваше си веднага собствено мнение. Безжалостно — не го интересуваше нито славата на автора, нито значението на творбата... Е, и — кога с Мина са се надушили, както казахме едно време, кога е станала сварката — не зная. Но станаха почти неразделни. Въпреки или заради разликата от две години...

— А Марин?

— Марин... Има един израз от моята младост — препикано мушкато. Те така беше и той. Виждах го с разни момичета, опитваше се да оригиналничи с облеклото и аксесоарите — бе, обеци ли не щещ, татуировки... Но Мина просто не го забелязваше. Като момче... Разговаряха в междучасията, ходеха заедно за закуска. Но тя се държеше с него възможно най-зле — като със съученик. Да го мразеше, да го подминаваше — щеше да е по-добре. А то — като към безполово същество...

— И после?

— Натам не съм бил свидетел. Преместих се в друго училище. Помня, че скоро след завършването на средното образование Мина и Симеон се ожениха. Тя беше студентка, той също пробва. По едно време опитваше да съчетава ученето и работата — даже барман стана и нощем работеше.

Гергов се изпъна назад. Явно тази тема не му беше приятна, но пък го интересуваше.

— Разделиха се. Изглежда, лумналият огън изпепели всичко набързо. Не остана жарава за цял живот. Той замина. И тогава Марин се оказа на точното място — нужният за утеха приятел. Ожениха се. Как са живеели — не зная. Срецах ги, с него сме пили кафе неведнъж, с нея също... Сега, като се замисля — май с двамата заедно не сме се виждали. Някак си все разделени бяха. Но да се караха — не, не съм чувал. Нали разбирате — неголям град, клюките се носят...

— А днес какво стана?

— Мина ми се обади нейде към пет часа. Изненадах се, че още пази телефона ми. Каза ми, че има голям проблем, помоли ме да се видим. Отговорих й, че тъкмо пия кафе — да дойде, кафенето е близо до тях. Но тя рече... Чакайте, ще цитирам: „Не съм за пред хората. Тоя гад...“ Не попитах кой гад — мислех, че говори за Марин. Та платих набързо и тръгнах към тях. Не се движа като състезател, малко така — краката... Но към шест бях там нейде, около входа. И тъкмо тогава

спря патрулката и слязоха полицаите. Тръгнаха към входа, а аз бях нейде пред него. Попитах ги къде отиват, отговориха ми, че е по служба и насрещно ме запитаха там ли живея. Казах им, че не, но имам среща с Мина Димчева. Единият веднага се върна до колата и нещо каза по радиото, а после се качих с тях горе. И, като видяхме какво е станало...

Гласът му взе да дрезгавее...

— И ме докараха тук...

Разбирам го...

Така — значи е отишъл, за да се срещне с все още живата Мина, някой го е видял и веднага го е натопил... Умело... Но и доста наивно...

— Господин Гергов, ще ви помоля да изчакате още малко. Някой колега ще ви донесе сандвичи и безалкохолно — май ще изкараме нощта тук. Може би ще ви извикаме пак. Но в кабинетите има дивани — полегнете. Моля да ме извините, налага се...

Гергов е стар човек, знае две и двеста, та не се учудва. Съгласно ми кима и излиза, придружен от Здравчев...

А телефонът на бюрото звъни...

— Търси ви един господин. Изпратих го при вас — казва гласът от слушалката, а по светналия вътрешен номер разбирам, че е дежурният.

Затварям. И на вратата се чука.

Нисък, слаб, в поомачкан костюм, дори с шапка, тип „циганско бомбе“. Наднича и казва:

— Красьо ме праща. За стоката...

Красьо ли? Кой Красьо? Познавам един от нашия вход, но каква стока? А познавам и друг — Красьо Розовичкия. Човек с много чисто досие и с цяла опашка от слухове. За корупция, за политически връзки, за далавери, за рекет, за наркотици... Стоката... Не е ни едното, ни другото... Наркотици? Тук? В участъка?

Това прелита светкавично из главата ми, но аз спокойно го поглеждам и казвам:

— Грешка, мой човек! Не е при мен, търси другаде...

А после — по правилото, че се запомня най-добре последното казано — добавям:

— Тук имаме работа с едни пияндета... Не ти е работа... Че и витрина счупили...

Онзи се сепва, усеща се в небрано лозе, но и схваща, че това просто ченге нищо не е разбрало, та се попривежда в полупоклон и мърмори:

— О, извинете! Аз не съм за витрината...

— Ми как ще си? — продължавам да простея. — Да е за някоя мацка — по-засукана, а? Давай по коридора — все ще намериш някого...

Оня излиза, а през главата ми продължават да вилнеят светкавиците. Бе, какви са тия граждани, дето посред нощ бродят из участъка? Как така дежурният ги праща за стока? Каква е тая стока? Красьо Розовичкия ли е станал шеф тук? И каква е ролята на Илия Марков?

Набирам светкавично номера на Здравчев:

— Бързо! Много бързо излез пред участъка и чакай един дребосък с циганско бомбе на главата и костюм. Проследи го внимателно! Ама много внимателно! После се обади — ще видим какво ще става...

Със Здравчев работим отдавна, разбираме се от дума...

Но ще му трябва помощ. Затова звъня на Василев. Той започва да докладва...

— Остави за малко! Колев веднага — веднага! — да дойде. Когато стигне пред участъка — да не влиза, а да ми звънне. Има важна задача...

Василев не е за пръв приятел, но хич не е глупав и усеща положението. Затваря, а съм сигурен, че Колев вече се носи насам...

00,00 — 01,00 ЧАСА

Тъкмо набирам пак Василев и на вратата се чука. Каменов. Носи показанията на Марин Димчев. Поставям ги на бюрото, без да прекъсвам разговора.

— Василев, тръгна ли Колев? Добре... Вие докъде сте? Аха... аха... аха... Остави колегата да завърши — и без това казваш, че са само още два апартамента. Ти вземи записките си и ела в участъка. Малко съвещание...

Точно навреме изключвам. Та телефонът има време пак да звънне. Здравчев...

— Пред „Реката“ съм...

Такаааа... Прословутата дискотека, където се върти огромна част от незаконния бизнес в града. Проститутки, наркотици, алкохол, цигари. Редовно се правят проверки, но и редовно всичко е наред... А тези проверки — пак редовно! — се извършват от Трети участък или се осигуряват с екипи от Трети участък...

— Тоя дребния влезе, веднага се качи по стълбата и отиде в Галерията. Знаеш — VIP заведението на горния етаж...

И аз два или три пъти съм участвал в проверки на „Реката“, та се сещам. Заведение за специални хора, а зад него е кабинетът на Красимир Райчев, наричан Красьо Розовичкия...

— Аз, разбира се, не мога да вляза вътре — познават ме. Имаш ли човек, който да е непознат в заведението?

Това съм го направил, макар и инстинктивно. Нали Колев трябва да е вече тук? А той е довчерашен курсант, не е от града... Надали го познават в „Реката“...

— Ти къде си сега? — питам.

— Срещу дискотеката. Пия кафе в „Трите вятъра“...

— След малко ще дойде Колев. Мислиш ли, че не го познават?

Здравчев се забавя, после рязко отсича:

— Тия трябва да имат свое ЦРУ или картотека, за да познават всички наши. А и Колев е в града отскоро, не е тукашен... Да пробваме...

Ще пробваме, разбира се. Макар че... Какво толкова ще види? Как дребосъка излиза от кабинета на Красьо? И? Какво от това? А може би...

— Звъня му, чакай... — след което набирам Колев и го инструктирам. При това поне три пъти му повтарям „Без инициативи!“, като всеки път убедително слагам най-малко три повелителни нотки...

И сега — защо ми трябваше да попадам в тая каша? Имаме достатъчно сложно дело, натресохме се в някаква наркодалавера... Не, бе — с удоволствие бих пипнал тия гадове, но... Точно сега ли?

Всъщност... Това случайност ли беше? Как така тоя дребният е влязъл в участъка, а после попаднал в кабинета? И то при мен? Чакай,

чакай...

Карацончев... Полицаят в дежурната... Е, няма как случайно да го изпрати при мен. Вярно — кабинет 36 е близо до началническия, етажът лесно може да бъде объркан, но... Има нещо... Карацончев подобна грешка случайно няма да направи. Значи — казва ми да обърна внимание. А натам е моя работата...

Пак се чука. Този път е Ангелов. Идва от доктора. Успял е да се отбие при експертите, които го посрещнали без радост. Пак заради нас ще стоят цяла нощ...

— И? — питам го, защото всичко това ми е познато и ясно...

Ангелов започва да разказва, но го спирам. Тъкмо навреме влизат Василев, Маринов и Каменов.

— Разполагайте се — с широк жест пак ги каня. — Давай сега, Ангелов...

Докторът е завършил аутопсията. Младата жена наистина е застреляна с класически армейски пистолет — ТТ...

— ТТ? — Василев е учуден. Казах ви — тези пистолети бяха обичайни преди двадесет години, но постепенно изчезват от употреба. Груби, недодялани, жестоко поразяващи. В момента се продават по черния пазар, но „потребителите“ искат нещо по-изтънчено, западно. Да не говорим за официалните купувачи — който има защо да се пази, не ще тежкото оръжие, иска му се да демонстрира нещо, подобаващо на ранга и джоба му...

— Тоест — казва Каменов — убиецът не е професионалист. Жертвата не е била „поръчана“. Убиецът е употребил това, което е намерил. Значи — или има свидетел, който му е продал стоката, или е криел пистолета отдавна и сега го е извадил за случая...

— Искаш да кажеш — убийството е станало спонтанно? — намесва се Маринов. — А, ако е замислено отдавна и просто е имал само тая възможност за оръжие?

— Може — кимам. — Може... Друго интересно?

Ангелов изпъва врат:

— Най-интересното е, че според експертите с този пистолет не е стреляно отдавна или въобще. По куршума има остатъци от смазка. Стара смазка. Първият в пачката...

Споглеждаме се. Обобщавам:

— Имаме убиец, таящ план отдавна. Снабдил се с пистолет — ТТ, значи не е от богаташите. Не е и специалист. Взел е страховито на вид оръжие, без да знае, че не е от най-доброкачествените. Аматьор, озлобен, авантюрист, смятащ се за твърде хитър и неуловим...

— Това пък отде? — пита ме Василев...

Махвам с ръка:

— Така... Някои фантазии... И аргументирани с обаждането до полицията. Искал е, непременно е искал да вкара в капана Гергов. Обадил се е с предплатена карта. Преди малко проверих. На фалшиво име е. Значи — някой му е помогнал. Някой от фирмата. А там вече търсят кому са дали тази карта за продан, кой е внесъл в базата данни фалшиво име. И тоя някой или някоя ще се разприказва. Няма как да замълчи — иначе него удря законът...

После поглеждам пак Василев:

— Друго какво ти каза докторът?

— Застреляна е, когато е била в безпомощно състояние. Пребита е от бой. При това два пъти бита — с разлика от час и нещо. Посочи ми отънците по кожата и заяви, че това е разлика във времето. Онзи я пребил нейде към пет часа, а час след това я бил пак и застрелял... И още нещо... Каза да предупредя — не е убеден, трябва му още един оглед, но поврежданията върху някои вътрешни органи сочат неминуема смърт от втория побой...

— Неминуема? — възкликва Каменов.

— Каза, че ще прави още един оглед, но нека да ви предам мнението му. Много държеше да не сте убедени, обаче да го имате предвид...

Пак обобщавам:

— Злобен, безсмислено жесток, със садистични наклонности...

Остава да го намерим...

— Маринов, нещо по показанията на свидетеля?

— Нормално написани. Подредени, засегнал е всичко. Зададох му няколко въпроса по тях — гладко говори, помни написаното. И...

Замълчава.

— И какво?

— Не ми се нрави тоя човек... Имам усещането, че говори направо, а всъщност я усуква. Мое мнение, не е факт, но...

— Добре, добре... Знаеш, че нямаш право да си създаваш подобни предубеждения...

Като че аз го бях харесал тоя Митков...

— Василев, докладвай за разговорите със съседите...

— Като цяло — нищо особено. За семейство Димчеви казаха доста неща — комшии са, панелите са тънки, хората все още често се срещат. Поне при излизане или връщане у дома. Никакви намеци дори за нейни или негови любовни връзки. При нея често идвала една приятелка от училището. Някоя си Зара. Интересното е, че е била племенница на бившия ѝ мъж...

— На колко години е?

— Връстнички са. Симеон е бил изгърсакът в голямо семейство, малко по-голям от племенничката си. Та тая Зара идвала едва ли не всяка седмица, в събота...

— В събота? — За мен съботата е почивен ден. Едно време я прекарвах само със семейството — преди развода. И, ако нямаше спешна задача. Което доведе до тоя развод...

— Именно в събота. Но Манчев ходи при Зара, още повече че тя живее в съседния вход. Каза ми, че я заварил вече легнала си. Сочна, тъмнокоса и дори тъмнокожа жена. Три пъти развеждана, сега се готвела за четвъртата си сватба...

Приятна особа, а... Модерна жена...

— Та тя разказала, че в семейство Димчеви проблеми нямало. Живеели си добре — но някак си като в общежития. Без деца, всеки затънал в работата, говорели си най-вече за утрешното ядене и за новините по телевизията...

— Ти описваш май две трети от семействата — не ме сдържа язвителността.

— Именно! Нищо особено, нищо различно...

— За бившия си мъж какво говорела насаме със Зара?

— Там е работата, че нищо...

— С племенничката му — и нищо?

— Точно така! Дори не го споменавала. Не само в присъствието на Марин, а и когато двете били тет-а-тет...

— Хм...

— Само един техен съсед — тоя, от долния етаж, каза, че вчера имало скандал. Чул шум, не разбрал какво говорят, но веднъж ясно чул

името Симеон...

Така, така, така... Името на Симеон... Който Симеон преди два-три дни изчезнал от Дания, заминал за Лазурния бряг и повече никой не го е виждал? А днес е убита бившата му жена...

Само дето няма никаква логика да я убива... Никаква... Никаква...

Или има нещо, което не знаем?

— Василев, друго за Симеон да си чул?

— Толкова! Не е живял в тоя вход — преди с Мина са били в селото му, в Пиринци...

Известно село — квартал. Хубави къщи, хора, които работят и учат в града, а си живеят спокойно на два километра от шумотевицата. Хубаво село! Но не за млади жени, чиято G точка е в края на английското „шопинг“. Който искат шумни булеварди, големи молове, примамливи кафенета, барчета, много познати...

А коя млада жена не е такава днес? И дали това е била една от причините Мина и Симеон да се разделят?

Пак — към битовото ме тегли. Но дали няма да излезе някой крадец, убил случайно заварената собственичка на дома?

Няма как! Какво може да открадне от там? Защо да ходи въоръжен — крадците дори избягват ножчета да носят, не искат да си утежняват положението, ако случайно ги заловят? А и няма нищо откраднато...

Тогава?

Пак телефонът. От фирмата. Разбрали са всичко за картата. Ето го и обажданият се... Приятел на един от касиерите. Почерпили се, обяснил му, че иска да подразни бивше гадже, взел картата и оня се съгласил да запише фалшиви данни. Смятал, че е само шега. Докато преди малко го информирали, че е уволнен като касиер. А утре трябва да се яви при мен в Управлението...

Така, така... Те ти факт! Знаем вече кой е звънил по телефона. Искал да отмъсти за нещо на Гергов. Каква злоба — отмъщение след толкова години. Но — името е вече факт. Който води до нови аргументи...

Информирам колегите за новите обстоятелства. Който хич не са нови, предполагахме ги. Но си е друго да има документално доказателство. Засега — за странна намеса в престъплението...

Гледаме се мълчаливо. Наясно сме — прекалено обикновено убийство. Прекалено...

Дори натрапчиво обикновено...

А, ако убиецът беше отмъкнал някое украшение или поне претърсил гардероба за скрити в чаршафите пари...

Отварям папката, пак чета протокола от огледа. Няма! Няма следи от претърсване, в чаршафите, положени грижливо в гардероба, са намерени петстотин лева, в една кутийка има два златни пръстена и чифт обеци... Не прилича на обир. Ама хич...

01,00 — 02,00 ЧАСА

Каменов се изправя рязко и се втрещва в тъмнината зад прозореца. После се завърта към мен:

— От другата страна на улицата, точно срещу входа на кооперацията, има банка...

Така... Банка... Ама разбира се — банка! Как не се сетих досега...

— И? — питам насърчаващо.

— Камерата. Или камерите. Със сигурност имат камери. А те са насочени в периметъра наоколо. Банката има охрана, по всяка вероятност събират дисковете от наблюдението...

Поглеждам часовника. Минава полунощ. Нашето време...

— Тръгвай! Ако има проблеми — обади се, ще вдигна шефа. Искам записите. Внимателно ги огледай, не бързай...

Каменов излита. Щрака му акълът, щрака...

А телефонът ми пак звъни. Здравчев...

— Май попаднахме на нещо голямо. Колев беше в дискотеката. Има куп пияни, но и доста дрогирани. Не по масите, нито в сепаретата. Зад тоалетната е направена специална заличка за наркотици. Не е влязъл, разбира се, но от тоалетната всичко се забелязва. Просто ония са толкова нагли, че не се и крият. Стъклени маси, пътечки по тях, развеселени клиенти...

— Така, така...

— Не бързай! Не съм стигнал до черешката. Преди малко пристигна Марков. Влезе вътре, отвън се видя, че отива към Галерията. А Колев току-що ми каза, че го е видял в залата за дрогиране...

Само това ми липсваше...

— Дрогирал се?

— Не! Разговарял с някакъв там...

— Кой?

— Колев не познава всички тукашни... особняци. Но като ми каза, че оня е с тънки мустачки, по модел от 30-те...

— Джанков... — въздъхвам аз.

— Именно! И аз за него се сетих...

— Почакай. Ще звънна на шефа. Натам сами няма да можем...

Здравчев изхъмква. Коеето е знак на съгласие. Джанков е местен бизнесмен, партиен лидер, меценат. Капка от каймака на обществото...

Поръчвам на колегата да наблюдава, а сам набирам номера на шефа. Той, изглежда, го е очаквал — няма изненада в гласа му. Тя се появява, когато му докладвам какво сме забелязали в „Реката“. И се засилва, когато чува за Марков...

— Марков? Сигурен ли си? Марков...

Потвърждавам и си мисля, че би трябвало да се очаква. Познавам Марков, чувал съм някои неща, чудел съм се как успява с една — немалка, но заплата, да живее така шикарно...

— И Джанков...

— Какво? Джанков ли каза?

Оставям го да асимилира. Явно вече е разбрал, че ще има голям бой. И знае, че няма как да се изтеглим на безопасно място. Положението е яката натопорчено...

— Кой каза, че са там? Здравчев и Колев? Аз лично отивам с екип. Тях ще ти ги взема — ще ми трябват хора...

И по-тихо:

— Ама и ти ми осигури една нощ...

Една нощ... Една да е... Но натам какво ще става... Началник на участък, замесен с наркостилъри. И, по всяка вероятност — някои полицаи. Няма как да е сам Марков, няма как...

Поглеждам тримата в кабинета. Мълчим. После казвам:

— Василев, дай още веднъж да чуем разказите на съседите...

И той вади пачката със записаните беседи...

02,00 — 03,00 ЧАСА

Слушаме, спираме го, обсъждаме...

Кооперация — малък представител на съвременността ни...

В тая кооперация Мина и Марин са били във водите си. Учтиво поздравявали при среща, разминавали се като кораби в океана — виждат се, но избягват сближение, за да не се сблъскат, всеки зает по своя си курс...

И съседите не могат нищо особено да кажат. Младо семейство, тихи, затворени, без оплаквания, без нищо видимо за хвалба...

Сега вниманието на комшиите е привлечено от убийството, но иначе надали щяха да забележат — дори ако двамата бяха заминали неочаквано нейде далеч, без да се обадят...

Телефонът пак...

Каменов. Едва не крещи:

— Намерих! Намерих!

Оказва се, че точно при спирането на служебната кола при банката, от там излизал началникът на охраната. Правел редовна проверка. Както казал — ходел и в полунощ, и в десет вечерта, и при зазоряване, а понякога и два пъти нощем...

Сам взел решение да предаде записите. Свалили ги — дори услужил с дискове, и ето...

— Какво намери? — питам нетърпеливо.

— Всичко е тук — от шестнадесет часа до деветнадесет...

— Добре — успокоявам се, — носи ги, чакаме. Ще гледаме внимателно цялата серия...

Малко тренинг на характера. Да почакаме...

Дотогава отивам пак при Марин. Той е в съседния кабинет, под надзора на Манчев...

Който се изправя при влизането ми. Махам му да седне и пренасям вниманието към Димчев. Седи, облегнал глава на ръцете, даже не поглежда кой е влязъл...

— Димчев, искам да поговорим — казвам тихо. Не спи, веднага обръща поглед към мен.

— За какво още?

— Как живеете, как се справяте, имахте ли проблеми...

— Тоест — имал ли съм поводи... — тук се задъхва...

— И това, разбира се — не го щадя аз, — но най-вече да разбере какво може да е накарало някого да нападне и убие млада жена. Трябва много да я е мразил, за да бъде такъв изверг...

Димчев явно се сеца за видяната в банята картина и пак забива очи във вехтото килимче под бюрото. После се сепва:

— Нямахме врагове! Само приятели...

Тук ставам внимателен — почва движението по минното поле. Разпитвам за битието им, той разказва как трудно се връзват двата края при таксиджийско заплащане и мизерната заплата на служителка. Да, ценели я, но това не пречело да ѝ плащат малко. И дори да задържат заплатите...

За луксозен живот въобще не може да се говори. Ходили на почивка — два пъти дори, но все през май. Промоции...

Тя си падала по хубавите дрехи, обаче... Та се научила да шие на машина и, както едно време баба ѝ, сама си правела или преправяла някои тоалети...

Приятели рядко посрещали, най-често Митков. Още от училище — някак си по навик ли, но двамата с него се смятали за приятели. Дори изкарал три вечери у дома му, когато момичето, за което Митков се канил да се ожени, внезапно го напуснала. И три нощи слушал колко е нещастен, как на някои им върви, тоя се оженил, оня заминал за чужбина, трети вече натрупал немалко пари — поне по мерките на града...

А Митков е талантлив човек — още като дете участвал в два филма, но после го забравили, имал огромно желание да учи, обаче даскалите не го оценявали, с момичетата уж му вървяло, а нито една не пожелала да изгради с него стабилна връзка...

Истински приятел бил — дори няколко пъти подпомагал Димчев със заеми, а и той уредил работата на Мина в гръцката фирма...

Понякога се срещали с бивши съученици. И Димчев започна да изброява — поне трима познавах лично, а на още двама бях чувал имената като на градски знаменитости. Пиели кафе, веднъж правели среща на випуска...

Но никога не се събирали у дома им. Мина обичала срещи с приятелки, обаче и тя не желала да посреща гости. Срамувала се от обстановката — нормална, уютна, но не това, което на нея ѝ се искало...

Разбирах го... Симпатичен младеж, обаче... Обаче — без особена дарба, без оригинални таланти, без да е изпъкващ в средата си. Просто част от елементите в един доста сивичък пъзел...

Така...

Добих някои представи за него, за мъртвата, за хората в сложния възел на съседско-обществените взаимоотношения...

И, както прекалено често напоследък, не си пожелах да бъда част от картината. Някак си... Бледо сива, унасяща, превръщаща в пастелни тонове околния свят...

То — не, че моят е ярък. Работа, работа и работа... Но цял ден срещи с хората — с различните хора. И вечерта се прибирам в личния си живот. Книги, филми, просто размисли... Дето викаше бившата ми жена — в орехова черупка да ме затворят, пак Вселената ще е моя...

А тези младежи не са успели да излязат от черупката, в която реалността ги е затворила. И им е очертала строг маршрут — от кухнята до спалнята. С едно отклонение — тоалетната...

Ей го и Митков — претенциозен, авантюристичен, хитър, но... Но никакви успехи с жените... Да, и Димчев го потвърждава — имал е куп връзки, нормален сексуален живот, обаче — без жена. Без оная — единствената, истинската, твоята...

Колко дълго ще е твоя е друг въпрос. Някои изкарват заедно цял живот. Не толкова любовта, колкото навикът ги свързва. А човек не търпи навици, освен ако не са му полезни. Включително цигарите, алкохола и жената...

А Митков е бил сам. Фактически сам. За разлика от приятеля си, който е живеел щастливо. Доколко щастливо, по какви мерки щастливо — това не го е интересувало. Били са щастливи... Досега...

Замислям се. Не си падам по психологията, дори я смятам за измислена наука. Като тия социологии, политологии и тем подобни модерни измишльотини. За мен наука е нещо, чийто закони важат навред. И на Южния полюс, и на екватора...

Да, не обръщайте внимание. Такъв съм си. Навремето имах късмет, че мъже ми преподаваха литература. Та търпяха изцепките ми. Особено, когато казах, че литературата не е наука. А е просто изкуство. Многогранно и сложно изкуство... Опитите да се вкара този безкраен свят в някакви простички формули, да се изясни по определени правила и на най-неграмотните, са опити да сведеш една картина до няколко кила боя и парче плат...

Сепвам се. Нямам време за мислене...

Но нещо ме подкустря, както казваше баба ми. Нещо ме пободва нейде из мислите, обаче засега не мога да го формулирам. А усещам, че е важно — твърде важно...

Мисля си аз това и слушам Марин Димчев, мисля си и...

— Димчев, благодаря! Наистина е така...

Той млъква рязко и аз осъзнавам, че току-що ме е питал дали може да му дадат кафе. Извиквам полицая пред кабинета и го изпращам за кафе в нашия кабинет, както вече наричам 36-ия...

03,00 — 04,00 ЧАСА

А по коридора идва Каменов. Ако има илюстрация на израза „Върху крилете на успеха“ — той е това. Усмихнат, размахващ два диска в ръка...

— Добре, добре — спирам устрема му. — Сега ще видим и ще обсъдим. Задръж впечатленията си, нека всички видят...

Каменов, Манчев, Василев, Ангелов...

Гледам ги и си мисля, че и този път успяхме заедно. Кой в главната роля, кой диригент, кой в хора — но се получи. Защото съм убеден какво ще видим на записите. И вече зная дори защо е извършено убийството...

На компютърния екран се появява улицата. Разпознавам я, макар да изглежда мъртвешка, мрачна, някак си като част от Готъм сити...

Долу се вижда часовникът, който неумолимо показва изтичането на времето...

Шестнадесет часа... Седемнадесет часа... Осемнадесет часа... Деветнадесет часа...

Спираме записа...

— Да повтора ли? — питам. Но всички заговорват в един глас. Няма нужда от повтаряне — нещата са се избистрили, ако може да се каже така за една мръсна и кървава история...

Няма нищо от разказаното ни от свидетеля...

На записа изобщо не се вижда Гергов да пристига — преди 17,52, когато пред входа спира нашата кола, слизат двама полицаи и по улицата се задава познатият ни вече силует на възрастния мъж...

Замълчаваме. И тогава им предавам разказа на Димчев за добрия му приятел. Разказ, който обяснява основата на престъплението...

Дори въпроси няма. Например — защо му е било нужно на Благодар Митков да лъже...

Пак се разполагаме по познатите места. Този път Каменов сядва зад бюрото и започва да пише план за разпита. Брейн стормът е бърз и с участието на всички. Дори се раждат оригинални идеи, в резултат на което Ангелов изтичва до дежурния полицай...

Оглеждам кабинета... Полунощ отдавна е минало, прозорците са отворени, по мрежата отвън се блъскат насекоми. Димчев, Митков, Гергов чакат по кабинетите...

Време е...

И в тоя момент зазвънява телефонът ми.

Шефът...

— Да? — казвам учтиво, макар че езикът ме сърби и съм готов с куп въпроси...

— Докъде си?

— В кабинет 36... — започвам аз, стремейки се да отложам очаквания въпрос...

— Нямаме време! — рязък е шефът. — Никакво време! Не разбра ли каква си я забъркал?

Искрено съм учуден:

— Аз? Или убиецът?

Шефът е още по-рязък:

— Абе, кой ти говори за убийството? За Трети участък говоря, за Трети...

— Извинявам се, но съм тук от няколко часа, стоя в кабинет 36, излизах на три пъти до съседните кабинети и нямам представа какво става в участъка...

— Охxxx... — Въздишката е популярно средство за комуникация на шефа с мен. — Говоря за наркотиците... Разбираш ли?

— Шефе, — ставам строг и аз — нито съм се интересува повече за тях, нито някой ми е докладвал. Нареди да освободя Здравчев и Колев — направих го. Натам — не се меся, имам достатъчно проблеми...

Шефът явно се поотпуска...

— Да, така е... Но ти ги изпрати подир оня пощальон и завъртя колелото. Преди малко ми се обадиха от столицата. Заместник-министърът...

Някои неща ми се изясняват. Шефът предпочита да работи с хората, не обича началниците. Преди имахме един... Какво да ви кажа? Общуваше само с по-висшестоящите. До нас свеждаше нареждания — и то чрез секретаря си. Висеше на телефона и говореше с разни фактори в министерството, областта и града...

— Нямам понятие... — започвам.

— Именно! Нямах понятие... След един час трябва да си в Управлението. С всичките си хора и документацията. От София са тръгнали специалисти и всякакви висши чиновци. Наши групи в момента водят в Управлението хора от Трети участък...

— Марков?

— Марков вече седи тук, пише в един кабинет... Но май ще преписва, тъй като още не е схванал какво става...

— Ние имаме още малко работа — казвам бавно. — Мисля, че убиецът го знаем, остава да си признае...

— Доказателства?

— Набираме... — казвам уклончиво.

— Ей... — Шефът си ме знае. — Искам всичко да е бетон арма...

— Арматурата е сложена, сега наливаме бетона...

Няма отговор. Само щракване...

04,00 — 05,00 ЧАСА

Оглеждам колегите.

— Младежи, време е за показания. И после трябва да изчезваме — тук ще се разиграва друга драма...

Не казват нищо, само се надигат.

— Василев и Каменов остават тук. Василев, доведи Митков. Ангелов, отиваш при Димчев и записваш показанията му. По канона! Манчев, ти — при Гергов. Пак така. За днешния ден, за събитията преди това...

Няколко минути съм сам, после вратата се отваря. Митков и компания. Те са сдържани, той се оглежда леко объркан...

— Сядайте! Е, Митков, да видим...

— Аз всичко ви разказах...

— Правилно... Като свидетел. А за другата роля?

Митков ме поглежда, но не трепва.

— Каква друга роля?

Слагам пред него на бюрото тежък ТТ. Напъхвам ръцете в тънките ръкавици и вадя пълнителя...

— Как ще обясните наличието на отпечатъците ви върху оръдието на престъплението?

Митков е изненадан.

— Какви отпечатъци? Не съм го пипал... И нямам нищо общо с подхвърлянето му...

— Интересно... Кой говори за подхвърляне?

— Не зная. — Сега вече е смутен. — Гледам пистолета, с който са застреляли Мина и си мисля, че може да е подхвърлен някъде у дома или...

— Или, Митков, или... Но отпечатъците наистина са върху него...

— Лъжете! — Той скача нервно. — Всичко е изчистено...

Четиримата се гледаме и мълчим. После той се отпуска на стола, колегите са се подпрели на раменете му. А аз се навеждам и вадя от бюрото диктофона. После посочвам към ъгъла, където свети монтираната преди час камера...

Митков също ги вижда и изведнъж оклюмва. Като препикано мушката — по лексикона на баба ми...

— Митков, Александър Василиевич Суворов е казал: „Веднъж случайност, втори път случайност, трети път — Боже, опази! — навик“... Как да ви кажа... Реакциите, „отпечатъците“, записа от камерата пред банката, предплатената карта на фалшиво име...

— Какъв запис? — прошепва той едва ли не умолително.

— Бил сте малко нещо актьор, но не сте бил режисьор. И нямате мяра в желанието си да се покажете колко сте по-умен и по-хитър от другите. Поради което прекалихте... Нямаше нужда да подхвърляте пистолета на Гергов. Но искахте да ударите с един куршум два заека. Пътем да отмъстите на стария даскал, задето не е признавал вашите таланти и вашето „превъзходство“ над всички...

Той е вперил поглед в краката си и мълчи...

— Отпечатъци няма, но с пренебрежението си към околните не сте догледали куп пропуски. Това не е оня пистолет. Онзи е в лабораторията. И, кой знае — може наистина да има забравени отпечатъци. Да речем — върху патроните в пълнителя...

Митков трепва. Явно започва да мисли — а дали наистина не е оставил следи?

— Камерата пред входа на Димчеви изобщо не е записала поява на Гергов преди идването на полицията. Кое то съвпада с неговите показания. И остава въпросът — защо на свидетеля Митков е нужно да лъже? Няма защо, нали? Освен, ако е убиецът и търси начин да натопи невинен... За която цел сте взел предплатена карта от Христо Куртев, ваш съсед и връстник. Казали сте му, че искате да подразните бивша приятелка. И той се е съгласил да ви запише с друго име... Хитро? Глупаво!

Тишина...

— Защо убихте Мина? Не е грабеж. Тя ви отблъсна?

— Ха! — за пръв път от доста време Митков реагира. — Да ме отблъсне, означава, че ме е привличала. Тя? Тая...

Замълчава. После вдига глава и думите се изливат като бурен поток. Ние мълчим.

— Знаете ли кой е виновен? Марин! По-умен съм, по-талантлив съм. Той е таксиджия — и това му е много. Но аз... Който можех да съм... Абе, какво ви обяснявам... А те си живееш добре. От осми клас е влюбен в тая... От осми клас! И накрая се ожени за нея. Мислех, че ще се карат, ще му съсипе живота, но не. Същата като него — живеят си, не се карат, не го напуска... А аз — сам! Идват разни, изчукам ги, после се махат. Една не щя да се омъжи за мен. Предлагам на няколко, изсмиват се и заминават... Имам апартамент, имам работа, имам много таланти... Но не ме искат...

Пресяга се към гарафата с водата и гълта на едро.

— А днес тая ме вбеси. Отбих се да викна Марин, той беше излязъл, Мина ми предложи кафе... Мъж ли съм или не? Кафе ми предлага, хич не ще да се сети, че съм мъж, че съм опасен, че... Няма, бе! Кафе... Светнах й един, разбих й устата. После помня, че ритам и бих. И си тръгнах. Обаче, си помислих — тая ще ме издаде. То и нямаше как да не ме издаде — нали й видяхте лицето? Отидох до старата къща. Ние отдавна се преместихме в апартамент, но тя си стои — мястото е удобно и доста пари ми предлагат за него. Помня, че баща ми криеше един ТТ в библиотеката. За всеки случай. След смъртта му никой не е търсил нещо за четене и той със сигурност си беше там — зад втория ред книги. Намерих го, изчистих го набързо и се върнах. Тя

беше заключила, но Марин ми остави един ключ — за всеки случай. Нали ме смяташе за приятел. И я гръмнах... Натам... Знаете...

Дори не ми се щеше да го погледна. Казах на Василев:

— Белезниците! — и след щракването им. — В колата и в Управлението. Идвам и аз...

05,00 — 06,00 ЧАСА

Е, това е...

Още една напрегната нощ...

Събирам документите в специалното куфарче. Апаратурата е в чантата. Колегите са отвели участниците в драмата...

Излизам навън. По стълбите се качва полицай със странна походка. От втория поглед разбирам — ръцете му са отзад в белезници. Ясно — специалният екип е започнал работа. Скоро тук ще гъмжи от разследващи. Пък към обяд като пристигнат столичани...

На входа виждам Карацончев. Спирам.

— Да ти благодаря ли или...

— По-добре — или. Не искам да се разчува. Прав, крив — ще ме мислят за доносник. А аз просто не можех да ги търпя. Продаваха наркотици в заведенията — да се тровят ония гадове. Ама и на дечурлигата...

Кимам. И отминавам. Карацончев ще се измъкне от кашата. Помощ не му трябва. Сега...

А по стълбището се качва шефът.

— Добро утро! — поздравявам учтиво.

Той вдига глава. Не мога да кажа, че се усмихва, но лицето му за миг става по-ведро.

— А, ти ли си... Е?

— Както докладвах — имаме признания, при това пред камера и диктофон, имаме доказателства...

— Добре, добре... Не разбирам защо си толкова горд. Това ти е работата — за това ти плащат...

— А, ама и плащане ли имало? Нито ми е казал някой, нито нормални пари съм виждал. Кога ще дават? — питам невинно, после казвам. — Тръгвам, защото в осем трябва да съм на работа...

Шефът остава с вдигнат към горното стъпало крак:

— Не ме нервирай, ей сега ще дойдат софиянци, това е тяхна работа... Върви да спиш! И цялата група... В един часа да си в Управлението, ще ми докладваш подробно...

— На Здравчев и Колев какво да кажа? Щото те са тук още...

— Аз ще ги отпратя... Хайде, освобождавай района...

С удоволствие...

Даже вече си представям как ще вляза в апартаментчето, ще сложа внимателно обувките до вратата, ще метна якето на закачалката и като се опъна на дивана...

Да ви кажа — нямам сили да отмятам завивките в спалнята. Те ще са за довечера...

Ако не стане пак някоя...

Пу-пу-пу...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.